

§ 14 Hälsningar

COLIN MENZIES, SECRETARY OF THE COOPERATION OF THE CHURCHES,
ENGLAND:

Eders majestäter, herr ärkebiskop, biskopar, herr talman, fru kulturminister, landshövding, Kyrkomötets ledamöter, mina damer och herrar! Jag tycker att svenska är svårt, så jag övergår nu till engelska.

I am honoured to have been invited to address you at the beginning of the new Synod. I have just retired after twenty years working for the Church of England with responsibility for running Church House in Westminster, the headquarters building of the Church of England, conveniently located beside Westminster Abbey and just across the road from the Houses of Parliament.

Quite early in my time there, I was invited by Dame Mary Tanner (whom some of you here will know) to become involved in the final stages of drawing up the Porvoo Agreement, or in these surroundings perhaps I should call it the Borgå Agreement. That in turn developed into a particularly close relationship with the Church of Sweden and over the past fifteen years I have come to Uppsala at least twice a year and have visited many places in your lovely country, although I confess I have never yet been north of Sundsvall.

To mark my retirement, the Archbishop of Canterbury gave a dinner in my honour at his large London home, Lambeth Palace, and I was especially pleased that Anders and Kajsa Wejryd were able to accept the Archbishop's invitation to attend the dinner. I was completely taken by surprise when, at the end of the dinner, Archbishop Anders presented me with the Plaque of S:t Erik to mark my connections with the Church of Sweden. I am very pleased that I now have the chance to thank him publicly for the great honour he did me and to thank all those of you who have endured contact with me over the years.

Let me proceed to my main task and begin by conveying the personal greetings and good wishes of Rowan Williams, the Archbishop of Canterbury. I must emphasize, however, that what I am about to say are my opinions and not necessarily his. I am also pleased that we have just been in Uppsala Cathedral: in the floor towards the east end of that wonderful building is the tomb of Archbishop Nathan Söderblom, the man who did more than anyone to bring our two churches closer together almost a century ago. I worship at All Saints church in Margaret Street, close to Oxford Circus in the very heart of London, one of the English churches whose liturgy and music Söderblom particularly admired. I found his memorial by chance on my first visit to the cathedral here, and I have never since been there without paying silent homage to that great man.

May I now refer briefly to two or three subjects that are currently to the forefront in relations between our two churches. Almost 20 years ago the Church of England agreed to ordain women to the priesthood, following where you had gone many years earlier. Now we are agonizing over the question of women bishops, at far greater length than many people had hoped. There is no doubt that women will become bishops in the relatively near future – indeed the legislation is currently being drafted – but the outstanding question is the extent to which those who are opposed to the idea will feel able to remain in the Church of England, which has always attempted to be a broad church, accommodating a wide spectrum of belief. Some of the opposition may be dismissed as coming from people who oppose women *per se* but much more comes from those who have deeply-held scriptural concerns about the proposals. Within the next twelve months, the situation will fortunately have become much clearer. It has, however, consumed a great deal of time and debate and I worry about the inward-looking

nature of these discussions: what has happened to the importance of a well-defined sense of mission?

You have moved faster and further than we have done in the matter of the ordination of openly homosexual people and the church marriage of same-sex couples. I think it is fair to say that many in England wish you had not moved quite so fast or quite so far, although there are also many who applaud what has happened here and hope that we will in due course move in the same direction. Had the Porvoo Agreement not been there, it is possible that our two churches would have slightly drifted apart. But one of the strengths of that agreement is that it allows far closer and friendlier discussion than would otherwise have been the case. We may not agree on everything but we will continue to live together within the framework of Porvoo.

Finally I refer briefly to the fact that, in both our countries, the national church is under increasing and slightly hostile pressure. Some say that it comes purely from greater secularization but I feel that it is only partly true: I see it as only one side of the general antipathy, even hostility, to national organizations of all kinds whether they be churches, professional groups, parliaments or government bodies. All are under attack, all are being dismissed as of little continuing value in an increasingly cynical environment, and we all worry quite where society is heading in its negative views of institutions with no accompanying suggestions of where we might go instead. This can lead to unexpected consequences. I believe that in the elections last week you had 20 unexpected consequences.

But these are, as I said earlier, my own reflections and should be taken as such and not regarded as in any way official. I always enjoy coming to Sweden and I am touched, Archbishop, that you have invited me here today and have allowed me to speak to you in English, a language that all of you have mastered with greater fluency than have many of my own countrymen.

It was not always quite like that. In the 1950's the British ambassador to Sweden was back in London on leave. While walking down Pall Mall, a wide street in the heart of the West End, he saw something that was rather unusual in those days: a Volvo with Swedish number plates being driven rather hesitantly down the street. As if by magnetic attraction the car slowed down and stopped beside him. The elderly driver wound down his window and asked in Swedish for directions. For a second the ambassador considered whether to explain the coincidence that of all people he should have been asked, but he decided merely to reply in Swedish and give the directions. The driver thanked him. Then, as the car was put back in to gear, the ambassador heard the man turn to his wife and say to her in Swedish: "There you are, my dear. What did I tell you, everybody in London speak Swedish."

I am one of the many Londoners who does not speak Swedish but I have enough of your language to wish you *Guds frid*.

FÖRBUNDSORDFÖRANDE JOHAN BERKMAN, SVENSKA KYRKANS UNGA:

Ers majestäter, herr talman, landshövding, statsråd, ordförande, biskopar, åhörare, media, unga, gamla, stora, små! Jag heter Johan Berkman och är förbundsordförande för Svenska kyrkans unga, Svenska kyrkans barn- och ungdomsorganisation. Det innebär att jag har den stora glädjen att på heltid få arbeta med en öppen gemenskap av unga människor som vill upptäcka och dela kristen tro. Vi kanske inte är så många unga människor här just nu, men jag tänker att vi gör ett litet test. Hur många här har en bakgrund i Kyrkans ungdom, upp med en hand? Hur många har en bakgrund i Ansgarsförbundet? Ja, några stycken. KGF? Jag

tänkte nu berätta något för er som kanske kan komma som en chock. Att vara ung i Kyrkans ungdom, att vara ung i Ansgarsförbundet och att vara ung i KGF är inte samma sak som att vara ung i dag.

Svenska kyrkan börjar på något sätt att förstå det här. Man har haft en stor nationell satsning, som ni förhoppningsvis har märkt av, som heter programmet 0-18, där man särskilt har riktat in sig på åldersgruppen 0-18 år. Det börjar ge positiva resultat, men det finns mycket kvar att göra både *för* unga och, kanske framför allt, *med* unga. Det finns också andra frågor att fundera på. En fråga för er, till exempel, skulle kunna vara vad ni tänker om åldersgruppen som kommer sedan, 18-25 år. Hur blir det till exempel om Svenska kyrkan bestämmer sig för att inte fortsätta med volontäråret, som tidigare hette diakonala året? Vad erbjuder vi i stället?

Demokrati är någonting som ni verkar gilla att syssla med, och det gillar även vi i Svenska kyrkans unga. Vi har ett stort årsmöte, nästan som vårt kyrkomöte, och jag vill härmed bjuda in er. Ni kommer att få en riktig inbjudan så småningom. Känn er inbjudna till vårt stora årsmöte i augusti 2011 här i Uppsala. Vi vill nämligen prata med er om vad det innebär att vara ung i Svenska kyrkan i dag, och vi hoppas att ni vill sitta ner och prata med oss.

När vi nu är inne på begreppet demokrati tänkte jag också vifta med något, som jag tror att en del av er förhoppningsvis har fått på bänkarna, och det är motionssvaren från de ungas kyrkomöte. Vi samlar varje år unga från hela landet, något vi har gjort ett par år i rad, och så läser vi motionerna som ni sänder till Kyrkomötet. Sedan funderar vi en sväng och kanske finner någonting som vi vill lyfta fram utifrån ett barn- och ungdomsperspektiv. Om det är någon som inte har fått motionssvaren, så hugg tag i mig efteråt så ska ni få flera exemplar.

Vi gör ju en hel del annat också både i Svenska kyrkan och i Svenska kyrkans unga, läger till exempel. Vi fortsätter med den här handuppräkningsövningen för den fungerar bra. Hur många av er var på *Världens fest* i Växjö? Jag brukar beskriva *Världens fest* som ett stort vuxenläger. Det är på något sätt en chans för vuxna människor att träffas och upptäcka och dela tro tillsammans, det som Svenska kyrkan handlar om egentligen. Nu är det lite oklart om jag har mandatet, för jag sitter inte med i den här planeringsgruppen ännu, men jag provar och erbjuder majestäterna att komma till *Världens fest* 2012 i Malmö. Jag tänker att det är kul med demokrati och möten, men om man vill uppleva vad Svenska kyrkan egentligen handlar om, då kanske det är *Världens fest* som är ett bättre exempel på arrangemang, mötesformalia och demokrati och byråkrati i all ära.

Förutom de här motionssvaren har jag också med mig en stoppskylt. Vi använder stoppskyltarna på våra årsmöten. Vi sitter vid våra bord och om det är någon som känner att man inte riktigt hänger med, om någonting är lite klurigt eller märkligt, då kan man hålla upp den här skylten. Då kommer det en mötescoach springande och så får man svar på frågan. Kan jag gå på toaletten nu eller blir det omröstning sedan? Om jag går ut, kan min kompis rösta åt mig i stället? Hur funkar det där egentligen? Jag tänker att det här kanske är någonting som man kan börja fundera på i Kyrkomötet, men ni behöver ju inte göra på samma sätt. Vad sägs om att tänka så här i stället? Ni har *s*: stanna upp innan ni går till beslut. Tänk efter. Är det här beslutet verkligen någonting som är det bästa för barn och unga i Svenska kyrkan? Orientera er. Hör efter med barn och unga om det är det som de tror är det bästa. Och *p*: planera och sedan genomför, och det borde ju inte vara så svårt, eller hur.

Avslutningsvis tveka inte att höra av er till jourhavande ungdom om ni skulle ha några frågor. Vi är ju bara på andra sidan av utskottsdörren, men vi är aldrig

Tisdagen den 28 september 2010

Anföranden

längre bort än ett telefonsamtal. Vill ni ha tag i oss står telefonnumret i motions-svarshäftet. Nu återstår bara en sista sak för mig. Jag tänkte ta en bild på er alla. Det är nämligen så att det inte är alla som tror att unga kan stå i centrum på Kyrkomötet.

Tack för mig och lycka till!